

ODPIS

Sygn. akt VIII U 3295/13

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSR del. do SO Maciej Nawrocki

Protokolant st. prot. sąd. Magdalena Pelz

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r. w Poznaniu

odwołania **E. C.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 27 sierpnia 2013 roku, znak: (...)

w sprawie **E. C.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przelicza wysokość świadczenia przysługującego odwołującemu od dnia 1 lutego 2013r. przyjmując wskaźnik wysokości podstawy wymiaru równy 72,14%**
- 2. Zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

/-/ Maciej Nawrocki

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2013 r., znak(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., na podstawie art. 15, art. 116 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa) oraz § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r., po rozpoznaniu wniosku z dnia 27 lutego 2013 r., odmówił E. C. prawa do ponownego ustalenia emerytury poprzez ustalenie wynagrodzenia według stawki godzinowej za okres od 1 listopada 1969 r. do 31 grudnia 1976 r. z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w Ż..

Uzasadniając organ rentowy wskazał, iż do ustalenia podstawy wymiaru za okres od 10 lipca 1969 r. do 31 grudnia 1976 r. z tytułu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca w (...) Zakładach (...) przyjęto kwoty obowiązujące w tym okresie minimalnego wynagrodzenia. Przedłożone przez wnioskodawcę zaświadczenie z dnia 6 listopada 1969 r. wystawione przez (...) Zakłady (...) o przyznanej wynagrodzeniu od 1 listopada 1969 r. w wysokości 11 zł/godz. nie daje podstaw do ustalenia wynagrodzenia za w/w okres. Zgodnie bowiem z art. 116 ust. 5

ustawy emerytalno-rentowej w zw. z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej, dopuszczalne jest ustalenie wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek tylko wówczas, gdy zachowały się dane dotyczące ilości godzin jaką pracownik faktycznie przepracował w danym okresie na określonym stanowisku. W związku z tym, że nie przedstawiono dokumentu stwierdzającego faktyczną liczbę przepracowanych godzin, odmówiono prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury. /vide decyzja w aktach ZUS/

Dnia 10 września 2013 r., w formie i terminie przewidzianym prawem, **E. C.** złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę przez przyznanie prawa do ponownego ustalenia emerytury poprzez ustalenie wynagrodzenia według stawki godzinowej za okres od 1 listopada 1969 r. do 31 grudnia 1976 r. z tytułu zatrudnienia w (...) w Ż..

W uzasadnieniu odwołujący podniósł, iż w latach 1969-1977 tygodniowy wymiar czasu pracy wynosił 46 godzin, a zatem miesięczny wymiar to 184 godziny. Mnożąc to przez stawkę godzinową 11 zł, miesięczne wynagrodzenie wynosi 2.024 zł, a roczne 24.288 zł. Zatem wskaźnik wysokości podstawy wymiaru winien wynieść: w 1970 r. – 90,55%, w 1971 r. – 85,83%, a w 1972 r. – 80,66%. Przy uwzględnieniu takiej samej stawki godzinowej wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za kolejne lata winien wynieść: 1973 r. – 72,33%, a za 1974 r. – 52,95%. Z kolei wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za 1982 r. przy uwzględnieniu przepracowanych 11 miesięcy wynosi 54,69%. Zdaniem odwołującego przyjęcie minimalnego wynagrodzenia za lata 1969-1977 spowodowało zaniżenie świadczenia. /vide odwołanie k. 3-5 akt/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację prawną i faktyczną zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji. /vide odpowiedź na odwołanie k. 10 akt/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. C. urodził się w dniu (...) (bezsporne)

W okresie od 11 sierpnia 1998 r. do 31 sierpnia 2002 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Składając w dniu 14 lipca 1998 r. wniosek o świadczenie E. C. nie załączył dokumentów na potwierdzenie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w Ż.. Również na druku Rp-6 (kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych) nie wskazał w/w okresu zatrudnienia.

Decyzją z dnia 31 sierpnia 1998 r. organ rentowy przyznał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 11 sierpnia 1998 r. do 31 sierpnia 2000 r. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 9 lat, tj. od stycznia 1989 r. do grudnia 1997 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 43,86%. Ponadto uwzględniono 23 lata i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 1 rok i 10 miesięcy okresów nieskładkowych.

Dnia 23 czerwca 2004 r. odwołujący złożył wniosek o ustalenie wysokości emerytury w celu ustalenia wysokości świadczenia przedemerytalnego. Do wniosku E. C. dołączył:

- kserokopię legitymacji ubezpieczeniowej, w której za 1977 r. wykazano wynagrodzenie ze (...) Zakładów (...) w kwocie 55.948,98 zł, a miesięcznie 4.662,41 zł,
- zaświadczenie z 4 listopada 2003 r. wystawione przez (...) Urząd Wojewódzki we W. potwierdzające zatrudnienie w (...) Zakładach (...) w okresie od 10 lipca 1969 r. do 31 grudnia 1977 r.

Decyzją z dnia 28 marca 2008 r. zmienioną decyzją z dnia 21 kwietnia 2008 r. przyznano odwołującemu świadczenie przedemerytalne w wysokości 736,40 zł począwszy od dnia 8 czerwca 2004 r.

Natomiast decyzją z dnia 31 marca 2008 r. organ rentowy ustalił wysokość emerytury dla potrzeb świadczenia przedemerytalnego na dzień 8 czerwca 2004 r. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1977 r. do 31 grudnia 1997 r. Wskaźnik

wysokości podstawy wymiaru wyniósł 59,95%. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 32 lata i 4 miesiące okresów składkowych oraz 2 lata i 8 miesięcy okresów nieskładkowych.

Wnioskiem z dnia 14 maja 2008 r. odwołujący zwrócił się o przyznanie prawa do emerytury.

Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy decyzją z dnia 24 czerwca 2008 r. przyznał prawo do świadczenia do dnia 1 czerwca 2008 r., tj. od ustania zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1977-1982, 1984-1997. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 59,95%. Ponadto uwzględniono 33 lata i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 7 miesięcy okresów nieskładkowych.

Na skutek wniesionych odwołań od decyzji z dnia 31 marca 2008 r. i z dnia 24 czerwca 2008 r., Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 26 maja 2009 r. zmienił obie zaskarżone decyzje w ten sposób, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1970-1972, 1977-1982, 1984-1988, 1991, 1993, 1995-1997, w tym w latach 1969-1977 obowiązujące w tym okresie minimalne wynagrodzenie pracownicze oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 60,67% od dnia 8 czerwca 2004 r. w zakresie rozpoznania wniosku objętego decyzją z dnia 31 marca 2008 r. oraz od dnia 1 czerwca 2008 r. w zakresie rozpoznania wniosku objętego decyzją z dnia 24 czerwca 2008 r.

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2009 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 26 maja 2009 r. oddalając apelację odwołującego.

Wykonując powyższy wyrok, organ rentowy decyzją z dnia 11 marca 2010 r. przeliczył emeryturę E. C. poczynając od dnia 1 czerwca 2008 r., przyjmując ustalenia podstawy wymiaru przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1970-1972, 1977-1982, 1984-1988, 1991-1993, 1995-1997. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 60,67%. Ponadto uwzględniono 34 lata i 11 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 7 miesięcy okresów nieskładkowych.

Dnia 3 listopada 2008 r. odwołujący przedłożył kserokopie legitymacji ubezpieczeniowych pracowników zatrudnionych w (...) Zakładach (...).

Decyzją z dnia 25 listopada 2008 r. Zakład odmówił przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem lat 1971-1976 na podstawie kopii legitymacji ubezpieczeniowych osób zatrudnionych wspólnie z odwołującym w w/ w latach w (...) Zakładach (...).

Dnia 29 czerwca 2012 r. E. C. złożył wniosek o przyznanie emerytury.

Rozpoznając powyższy wniosek, organ rentowy decyzją z dnia 6 września 2012 r. przyznał odwołującemu emeryturę od dnia 1 czerwca 2012 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 60,67%. Ponadto uwzględniono 37 lat i 4 miesiące okresów składkowych oraz 5 lat i 8 miesięcy okresów nieskładkowych.

Wnioskiem z dnia 26 lutego 2013 r. odwołujący zwrócił się o doliczenie wynagrodzeń z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w latach 1970-1976. Ponadto dołączył do wniosku:

- angaż z 10 lipca 1969 r. – wynagrodzenie 5,20 zł/h + premia
- angaż z 1 listopada 1969 r. – wynagrodzenie 11 zł/h + premia.

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2013 r. Zakład odmówił E. C. ponownego ustalenia emerytury, albowiem nie przedłożył dokumentu potwierdzającego faktyczną liczbę przepracowanych godzin.

dowód: wnioski i decyzje w aktach organu rentowego, akta VIII U 1710/08

W okresie od 10 lipca 1969 r. do 31 grudnia 1977 r. odwołujący był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w Ż. na stanowisku kierowcy. Przewoził samochodem ciężarowym węgiel oraz len dla zaopatrzenia zakładu. Odwołujący pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. przez 8 godzin dziennie od poniedziałku do piątku i 6 godzin w soboty. W w/w okresie zatrudnienia wynagrodzenie odwołującego było ustalane przez pracodawcę w angażach i wynosiło:

- 5,20 zł/h + premia od dnia 10 lipca 1969 r.
- 11 zł/h + premia od dnia 1 listopada 1977 r.

Natomiast w roku 1977 odwołujący otrzymał wynagrodzenie w łącznej kwocie 55.948,98 zł, a za poszczególne miesiące tego roku w wysokości 4.662,41 zł.

dowód: angaże w aktach ZUS, akta emerytalne W. M. (k. 32); akta osobowe odwołującego (k. 37); akta osobowe T. S. (k. 37); akta emerytalne T. S. (k. 46); legitymacja ubezpieczeniowa (k. 63); zeznania świadków: W. M. (k. 56v), T. S. (k. 56v-57); zeznania odwołującego (k. 57)

W oparciu o powyższe stawki godzinowe i założenie pracy w systemie 46 godzin tygodniowo (po 8 h / dzień od poniedziałku do piątku i po 6 h w soboty) organ rentowy ustalił wysokość wynagrodzenia odwołującego w poszczególnych latach:

1969 r. – $752 \text{ h} * 5,20 \text{ zł} / \text{h} + 398 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 8.288,40 \text{ zł}$,

1970 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1971 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1972 r. – $2.398 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.378 \text{ zł}$,

1973 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1974 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1975 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1976 r. – $2.408 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.488 \text{ zł}$.

Przy uwzględnieniu powyższych wynagrodzeń wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 72,14% i został ustalony z lat 1970-1982, 1984-1988, 1996-1997. Tym samym świadczenie obliczone przy uwzględnieniu w/w wskaźnika wyniosłoby na dzień 1 marca 2012 r. kwotę 1.782,40 zł.

dowód: wyliczenie hipotetyczne ZUS (k. 75, k. 103-109)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań świadków W. M. (k. 56v) T. S. (k. 56v-57)
- zeznań odwołującego (k. 57)
- dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych i ubezpieczeniowych świadków i odwołującego oraz aktach sprawy VIII U 1710/08 i aktach sprawy niniejszej.

Sąd przyjął, że **dokumenty** stanowiące podstawę niniejszego rozstrzygnięcia są prawdziwe i wiarygodne. Nie ma bowiem żadnych podstaw do ich kwestionowania z urzędu, a żadna ze stron nie podniosła zarzutu ich nieprawdziwości.

Ze znajdujących się w aktach organu rentowego angaży można było ustalić stawkę godzinową wynagrodzenia zasadniczego odwołującego, co w konsekwencji okazało się pomocne dla ustalenia wynagrodzenia za poszczególne lata.

Przymiot wiarygodności Sąd przyznał w całości **zeznaniom świadków**, jako spontanicznym rzeczowym i szczerym. Były one zbieżne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym zeznaniami odwołującego i dokumentami. Świadkowie potwierdzili charakter pracy wykonywanej przez odwołującego oraz wskazali, iż była to praca wykonywana w pełnym wymiarze czasu, tj. przez 8 godzin dziennie od poniedziałku do piątku i przez 6 godzin w soboty, co stanowi łącznie 46 godzin tygodniowo.

Sąd dał wiarę także **zeznaniom odwołującego**, albowiem znajdowały one potwierdzenie i uzupełnienie w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach przesłuchanych świadków, jak również w zgromadzonej dokumentacji osobowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Zgodnie z art. 15 ust. 6 ustawy, na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Z kolei zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Odwołujący wnioskował o uwzględnienie do ustalenia wysokości świadczenia wynagrodzeń uzyskanych przez niego z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w Ż. na podstawie przedłożonych angaży z dnia 10 lipca 1969 r. oraz z dnia 1 listopada 1969 r. W angażach tych wskazano następujące stawki godzinowe:

- 5,20 zł/h + premia w angażu z 10 lipca 1969 r.,
- 11 zł/h + premia w angażu z 1 listopada 1969 r.

Natomiast organ rentowy odmawiając uwzględnienia w/w kwot stawek godzinowych wskazywał, iż nie jest możliwe na ich podstawie ustalenie wysokości wynagrodzenia odwołującego, bowiem nie wskazują one ilości przepracowanych godzin.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Niemniej jednak przepisy w/w rozporządzenia regulującego postępowanie o świadczenia emerytalno - rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe, nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r. w sprawie I UK 179/06).

W trakcie postępowania dowodowego w sprawach z ubezpieczenia społecznego, mogą być przeprowadzane wszelkie dowody przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w tym także dowód z zeznań świadków, w celu udowodnienia wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (odmiennie niż w trakcie postępowania przed organem rentowym), ale wiarygodność i moc wszystkich dowodów jest oceniana przez Sąd według jego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2007 r., III AUa 482/07).

Odwołujący wykazał wysokość przyznanych mu stawek godzinowych oraz fakt wykonywania pracy w pełnym wymiarze czasu, co potwierdziły także zeznania świadków. Tym samym zasadne okazało się przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia odwołującego z uwzględnieniem wynagrodzeń z lat 1969-1976, które wynosiły:

1969 r. – $752 \text{ h} * 5,20 \text{ zł} / \text{h} + 398 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 8.288,40 \text{ zł}$,

1970 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1971 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1972 r. – $2.398 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.378 \text{ zł}$,

1973 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1974 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1975 r. – $2.400 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.400 \text{ zł}$,

1976 r. – $2.408 \text{ h} * 11 \text{ zł} / \text{h} = 26.488 \text{ zł}$.

Przy uwzględnieniu powyższych wynagrodzeń wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 72,14% i został ustalony z lat 1970-1982, 1984-1988, 1996-1997. Tym samym świadczenie obliczone przy uwzględnieniu w/w wskaźnika wyniosłoby na dzień 1 marca 2012 r. kwotę 1.782,40 zł.

Powyższe wyliczenia wskazują, iż dotychczas ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 60,67% okazał się niższy. Wobec powyższego Sąd mógł dokonać przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Obliczenia te zostały dokonane zgodnie z art. 15 ustawy emerytalno-rentowej.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc oraz powołanych przepisów prawa materialnego zmienił zaskarżoną decyzję i przeliczył świadczenie odwołującego z uwzględnieniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 72,14%, poczynając od dnia 1 lutego 2013 r., tj. pierwszego dnia miesiąca, w którym wpłynął wniosek.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc oraz § 2 i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 r., poz. 461 ze zm.), zasądzając od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (pkt 2 sentencji wyroku)

/-/ Maciej Nawrocki